

[Annette Just]

tilladt at sige: Hertil og ikke længere! Jeg vil også give ministeren ret i, at der vil ske en masse den 1. januar 1993, for da starter det indre marked, og derfor siger vi: Hertil og ikke længere! Endvidere vil jeg give ministeren ret i, at Fremskridtspartiet har støttet asylkonventionen, og at Den Europæiske Union ikke er et spørgsmål om flygtninge. Det kan han godt få igen. Men når ministeren så spørger, hvorfor Annette Just står her og taler om den sociale dimension og de dertil hørende områder, så er det, fordi man nu begynder at kræve kvalificeret flertal for stadig mere, og det bliver ikke blot jeg, men også mange andre – jeg nævnte FTF – skræmt af.

Jeg har ikke sagt alle de samme ting, som jeg sagde under førstebehandlingen, thi jeg forventede, at ministeren kunne erindre dem, men der er mange gode grunde til, at vi siger nej til Den Europæiske Union. Der er, som jeg også sagde under første behandling, den sociale dimension, og der er tvungen indførelse af en enhedsvaluta i stedet for at få den igennem som en trettende valuta. Når vi nu har den i køen som en lånevaluta, kunne den blive en handelsvaluta, og så kunne den selv kæmpe sig vej igennem. Jeg er i øvrigt ikke engang særlig meget i tvivl om, at det kommer til at blive resultatet, men at ministeren blot ikke vil indrømme det på nuværende tidspunkt.

Så har vi også noget imod strukturfondene, og det brugte jeg megen tid på under førstebehandlingen, for ingen kan sige nej til, at det bl.a. er det, der giver den yderligere forøgelse på ca. 40 pct. af Fællesskabets udgifter.

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for, at han vil besvare de spørgsmål, som vi har fået overleveret fra færingerne, der vedrører Unionstraktaten. I formiddags havde jeg lejlighed til at nævne, at man også fra færingernes side gjorde opmærksom på, at man savnede svar på et brev til statsministeren, og for at den sag ikke skal blive i Markedsudvalget, vil jeg henstille, at statsministeren her i dag reagerer over for Folketinget.

Det, der kalder mig herop i anden omgang, er de ejendommelige drøftelser, der har været om, hvad der vil ske, hvis der bliver sagt nej. Jeg mener selvfølgelig, at det er noget, man er nødt til at tænke igennem. Jeg tror, det bliver

et ja, og jeg har indgået mange væddemål om, at det bliver mindst 55 pct. ja og 45 pct. nej, så hvis der er flere, der vil vædde, er jeg til rådighed. Men på den anden side skal man ikke sige ja, fordi man har et skræmmebillede af et nej. Man må prøve at gøre sig realistiske forestillinger om, hvad et nej vil betyde, og jeg ser flere scenarier.

Det første er det formelle, som også navnlig Fremskridtspartiet har fremført, at den umiddelbare virkning af et nej selvfølgelig er, at Traktaten så falder bort. Den skal vedtages enstemmigt, og hvis ét land siger nej, er der ikke nogen traktat.

Spørgsmålet er så, hvordan de andre vil reagere. Man kan selvfølgelig tænke sig, at flere af dem har haft så meget ballade i deres egne lande, at de vil bruge det danske nej som en undskyldning for så at sige: Det var ærgerligt, så bliver det ikke til noget, og det er også danskernes skyld. Så vil man bruge os som prygelknabe, og der vil mange steder være mange hadske fornemmelser over for Danmark, ikke mindst i EF-Parlamentet. Hvis vi siger det nej, kan vi derfor ikke vente at få den allervenligste behandling af de andre, når vi skal have særlige ting klaret under ministerrådsmøderne. Man må i hvert fald indstille sig på, at hvis vi stopper det hele, vil de andres holdning til Danmark ikke være varm og venlig.

Den anden virkning, hvis de lader det blive ved, at man ikke gennemfører Traktaten, er, at flere af landene givetvis vil stå fast ved, at man så ikke kan begynde optagelsesforhandlingerne med EFTA-landene. Flere af dem har sagt, at det var en betingelse for optagelsesforhandlingerne med EFTA-landene, at Maastrichttraktaten blev vedtaget. Det vil skabe bitre følelser hos mange i Sverige og Finland over for danskerne, så man skal altså ikke tro, at vi vil blive elsket, hvis vi siger nej. Så er det selvfølgelig temmelig sandsynligt, at man, når der var gået et stykke tid, ville spørge, om man ikke kunne genforhandle noget af det, som danskerne lagde meget vægt på at få ændret. Flere, bl.a. SF, har talt om, at genforhandling var det mest sandsynlige, men det er ikke sandsynligt, at nogen vil spørge om det. Skulle nogen spørge, om vi ville genforhandle et eller andet, ville det være klart umuligt, sådan som SF har lagt sine argumenter op, for det er hele striben af sager i Traktaten, som SF vender sig imod. Det er for-